

Arrest

nr. 135 987 van 9 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 februari 2012 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 september 2011 huwt de verzoekende partij, van Russische nationaliteit, te Azerbeidjan met de Russische onderdane V.I.N., toegelaten tot een verblijf in België op 23 juli 2010.

1.2. Op 19 januari 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om toelating tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12*bis*, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 9 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag van 19 januari 2012 voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/2, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 19.01.2012, in toepassing van de artikelen 10,12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

(...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Artikel 12 bis,§1,2° W 15.12.1980 : Betrokkene is niet in het bezit van het vereiste visum om zijn aanvraag op basis van artikel 10 W. 15.12.1980 te kunnen indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats. Betrokkene beschikt over een C-visum terwijl dit enkel uitgereikt wordt voor een verblijf van maximum 3 maanden.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. Zij voert eveneens machtsoverschrijding aan.

Na een theoretische betoog betreffende de materiële motiveringsplicht, stelt de verzoekende partij dat zij op 19 januari 2012 een verzoek heeft ingediend op basis van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat zij aan alle voorwaarden hiertoe voldoet, doch dat in de bestreden beslissing ten onrechte geoordeeld wordt van niet, dat overeenkomstig artikel 10, §4 van de vreemdelingenwet de buitenlandse echtgenoot van rechtswege gemachtigd is om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, dat overeenkomstig artikel 12bis van de vreemdelingenwet de aanvraag tot gezinshereniging ingediend kan worden bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats indien zij tot een verblijf van maximaal drie maanden gemachtigd is en voor het einde van de machtiging alle in §2 bedoelde bewijzen voorlegt, dat haar visum verstrekt op datum van 16 maart 2012 en zij bijgevolg alle documenten duidelijk binnengebracht heeft voor het verstrijken van het visum, zodat niet kan ingezien worden waarom de aanvraag onontvankelijk zou zijn. De verzoekende partij wijst er op dat in de bestreden beslissing staat vermeld dat zij over een visum C zou beschikken doch in werkelijkheid zij beschikt over een visum D, dat zij immers in het buitenland gehuwd was is met haar echtgenote en op basis van dit huwelijk een visum D heeft bekomen, dat zij dus geen visum C heeft en de argumentatie in de bestreden beslissing dat zij over een dergelijk visum zou beschikken met de werkelijkheid strijdt. Concluderend stelt zij dat in de bestreden beslissing expliciet vermeld staat dat zij niet voldeed aan de voorwaarden voor gezinshereniging aangezien zij over een visum C beschikt, doch dat dit niet correct is zoals hoger geschetst en dat deze foutieve interpretatie een beslissende invloed heeft gehad op de uitkomst van de beslissing.

3.2. Vooreerst wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er op dat luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij precies, naast de hierna besproken materiële motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht, geschonden acht en uit

haar betoog kan dit evenmin worden afgeleid. In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partij wordt aangevoerd.

3.5. De verzoekende partij meent dat zij op 19 januari 2012 een aanvraag heeft ingediend op basis van de artikelen 10 en 12*bis*, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat zij aan alle voorwaarden hiertoe voldoet, doch dat in de bestreden beslissing ten onrechte geoordeeld wordt van niet, dat overeenkomstig artikel 10, §4 van de vreemdelingenwet de buitenlandse echtgenote van rechtswege gemachtigd is om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, dat overeenkomstig artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet de aanvraag tot gezinshereniging ingediend kan worden bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats indien zij tot een verblijf van maximaal drie maanden gemachtigd is en voor het einde van de machtiging alle in §2 bedoelde bewijzen voorlegt, dat haar visum verstrekt op datum van 16 maart 2012 en zij bijgevolg alle documenten duidelijk binnengebracht heeft voor het verstrijken van het visum, zodat niet kan ingezien worden waarom de aanvraag onontvankelijk zou zijn.

De verzoekende partij beriep zich op artikel 12*bis*, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

1° indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij vóór het einde van deze toelating of machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

2° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd, en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt;

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

4° indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7°.”

Uit deze bepaling blijkt dat de kwestieuze aanvraag tot verblijf in principe steeds in het buitenland, dit is bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud van de vreemdeling, moet worden ingediend. Slechts in de limitatief opgesomde gevallen van artikel 12bis, §1, tweede lid, 1° tot en met 4° van de vreemdelingenwet kan die aanvraag in België worden ingediend (RvS 2 oktober 2013, nr. 224.931).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 19 januari 2012 bij de burgemeester van de gemeente Lichtervelde een *“verzoek tot de toekenning van een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied op basis van het artikel 12bis § 4 en art. 10 van de Vreemdelingenwet”* indiende. Voorts blijkt dat zij hiertoe een visum type C, afgeleverd in Moskou op 15 september 2011, geldig voor de Schengenstaten van 21 september 2011 tot 16 maart 2012, voor meerdere reizen voor de (totale) duur van negentig dagen, voorlegt.

Waar de verzoekende partij van mening is dat overeenkomstig artikel 12bis van de vreemdelingenwet de aanvraag tot gezinshereniging ingediend kan worden bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats indien zij tot een verblijf van maximaal drie maanden gemachtigd is en voor het einde van de machtiging alle in §2 bedoelde bewijzen voorlegt, dat haar visum verstreek op datum van 16 maart 2012 en zij bijgevolg alle documenten duidelijk binnengebracht heeft voor het verstrijken van het visum, zodat niet kan ingezien worden waarom de aanvraag onontvankelijk zou zijn, kan zij niet gevolgd worden. Immers gaat zij uit van een onvolledige lezing van artikel 12bis, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Daarin wordt immers bepaald dat de aanvraag kan ingediend worden bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats indien de vreemdeling tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België en dit huwelijk of partnerschap effectief werd afgesloten voor het einde van deze machtiging en hij voor het einde van deze machtiging alle in §2 bedoelde bewijzen overlegt. De verzoekende partij gaat aldus voorbij aan de voorwaarde dat zij dient te beschikken over een geldig visum *‘met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België’*.

3.6. De verzoekende partij betwist het feit als zou zij over een visum type C beschikken. De verzoekende partij wijst er op dat in de bestreden beslissing staat vermeld dat zij over een visum C zou beschikt hebben doch in werkelijkheid beschikt zij over een visum D, dat zij immers gehuwd was met haar echtgenote en in buitenland en op basis van dit huwelijk een visum D heeft bekommen, dat zij dus geen visum C heeft en de argumentatie in de bestreden beslissing dat zij over een dergelijk visum zou beschikken met de werkelijkheid strijdt.

Bij het verzoekschrift voegt de verzoekende partij, ter staving van haar argumentatie, een kopie van een ‘visum D’, zoals blijkt uit de opsomming in de inventaris der stukken gevoegd bij het inleidend verzoekschrift.

3.7. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen wat volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de stelling van verzoeker strijdt met de feiten zoals die blijken uit het administratief dossier.

Voor een goed begrip hecht de verwerende partij het visum van verzoeker aan de nota: het betreft een visum afgeleverd door de Spaanse ambassade te Moskou, geldig voor de Schengenstaten van 21 september 2011 tot 16 maart 2012, type C, meerdere reizen voor de duur van 90 (negentig) dagen.

Dat betekent dat verzoeker het visum kan benutten tijdens de aangegeven periode gedurende verschillende periodes die drie maanden niet overtreffen of gedurende een eenmalige periode van drie maanden.

(...)

Daar het niet duidelijk was wanneer verzoeker het Rijk is binnen gekomen, werd hem pas na het verstrijken van de geldigheidsduur van het visum bevolen om het grondgebied te verlaten. (...)

Verzoeker dient te beschikken over een B11 – visum of over een C visum met het oog op huwelijk.

(...)”

3.8. In zoverre de verzoekende partij aldus betwist dat zij een C visum had, doch wel beschikte over een visum type D op basis van haar huwelijk in het buitenland, zoals blijkt uit de door haar toegevoegde kopie van het ‘visum D’, kan zij niet overtuigen. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier en de stukken door de verwerende partij gevoegd aan haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij wel degelijk beschikte over een visum type C, geldig van 21 september 2011 tot 16 maart 2012 voor een duur van negentig dagen voor meerdere reizen. Eveneens blijkt uit de stukken van

het administratief dossier dat dit het document is dat de verzoekende partij heeft overgemaakt aan de verwerende partij ter staving van haar aanvraag, zodat het de verwerende partij geenszins ten kwade kan worden geduid op basis van deze gegevens te beslissen dat de verzoekende partij niet beschikte over het vereiste visum om een aanvraag op grond van artikel 10 van de vreemdelingenwet te kunnen indienen bij het gemeentebestuur.

Bovendien, in zoverre de verzoekende partij voorhoudt wel degelijk in het bezit te zijn van een visum type D en hiertoe een kopie voorlegt, stelt de Raad vast dat uit de voorgelegde kopie niet blijkt dat het desbetreffende visum aan de verzoekende partij werd afgeleverd. Er staat geen naam noch foto op het visum. Voorts zijn noch enkele andere elementen te lezen op de kopie die vragen doen rijzen bij de bewering van de verzoekende partij als zou dit een visum type D zijn dat aan haar uitgereikt werd. Vooreerst staat op het visum te lezen dat dit een visum type B11 betreft, en geen visum type D. Verder dient vastgesteld te worden dat dit visum uitgereikt werd in Ankara. Ook ontbreken verschillende gegevens op het visum. Het betreft immers een kopie van een visum waaruit blijkt dat enkele gegevens, zoals onder andere de foto en de naam, verwijderd werden. Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf lijkt aan te geven dat de kopie van het bijgevoegde visum niet het visum is op grond waarvan zij haar aanvraag indiende op 19 januari 2012, nu uit de kopie van het visum zoals bijgevoegd bij het verzoekschrift, blijkt dat dit visum geldig was tot 22 maart 2012 en de verzoekende partij zelf aangeeft dat haar visum verstreek op datum van 16 maart 2012. Voor de duidelijkheid merkt de Raad op dat het visum type C, dat door de verzoekende partij werd voorgelegd bij haar aanvraag van 19 januari 2012 en dat door de verwerende partij in haar beoordeling werd betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing, verstreek op datum van 16 maart 2012.

3.9. De verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat zij beschikt over een visum type D of B11, laat staan dat zij bij haar aanvraag voornoemd visum type D of B11 overmaakte aan de verwerende partij ter beoordeling van haar aanvraag.

3.10. Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

3.11. Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER